

Dojrzałość szkolna - gotowość dziecka do podjęcia obowiązku szkolnego

Podjęcie przez dziecko obowiązku szkolnego wiąże się z początkiem nowego, bardzo ważnego etapu w życiu. Przechodząc z wieku przedszkolnego w wiek wczesnoszkolny ulega zmianie podstawowa forma działalności dziecka. Dotąd była to zabawa. Teraz będzie nauka. Osiągnięcia w nauce będą podstawowym kryterium oceny dziecka. Jednak, aby dziecko mogło sprostać wymaganiom szkolnym i w pełni się rozwijać musi osiągnąć dojrzałość szkolną. Każdy rodzic wiedzieć powinien, na czym polega dojrzałość szkolna. Najogólniej można powiedzieć, że jest to gotowość dziecka do rozpoczęcia nauki w szkole, uzależniona od osiągnięcia takiego stanu rozwoju fizycznego, emocjonalno – społecznego i umysłowego, który umożliwia sprostanie obowiązkom szkolnym.

Dojrzałość fizyczna to ogólna sprawność organizmu oraz zdrowie dziecka. Długotrwałe choroby, defekty fizyczne i inne dolegliwości organizmu utrudniają pracę szkolną dziecka. Dziecko szkolne dysponować musi odpowiednim zasobem sił fizycznych i odpornością na zmęczenie. Wielogodzinne siedzenie w ławce, noszenie ciężkiego tornistra szkolnego i wykonywanie różnych zadań umysłowych jest trudne nawet dla dziecka zdrowego, silnego i sprawnego. Przy takich czynnościach jak pisanie, rysowanie, wycinanie, wydzieranie, konstruowanie, nawleknięcie koralików i innych pracach plastyczno-technicznych potrzebna będzie dziecku dobra sprawność rąk, koordynacja ruchowa i koordynacja ruchowo-wzrokowa. W przeciwnym wypadku ruchy będą powolne, nieharmonijne, sztywne, kanciaste, mało precyzyjne. Mogą też występować współruchy, czyli niepotrzebne ruchy służące rozładowaniu nadmiernego napięcia np. poruszanie językiem przy pisaniu lub rysowaniu.

Dziecko o prawidłowym rozwoju ruchowym potrafi przez chwilę stać na jednej nodze, skakać na jednej nodze, przeskakiwać przez przeszkody. Siedmiolatek sprawnie i szybko biega, przy czym ruchy rąk i nóg są zharmonizowane. Dobra koordynacja ruchowa umożliwia mu jazdę na rowerze, na rolkach, na nartach.

Dojrzałość umysłowa dziecka przejawia się w zainteresowaniu nauką, zwłaszcza czytaniem, pisanem, liczeniem, zaciekawieniem zjawiskami zachodzącymi w najbliższym otoczeniu. Dziecko dojrzałe umysłowo potrafi skupić uwagę przez dłuższy czas na tej samej czynności, potrafi z uwagą śledzić treść opowiadanej czy czytanej bajki. Jego mowa jest poprawna pod względem artykulacyjnym, a słownictwo jest na tyle bogate, że bez problemu potrafi porozumiewać się z innym. Nie ma problemów ze zrozumieniem przekazywanych wiadomości, poleceń, instrukcji czy treści czytanego opowiadania, bajki, lektury. Dziecko 7 letnie ma już pewien bagaż doświadczeń, spostrzeżeń, który umożliwia mu rozwój wyobraźni i myślenia pojęciowego. Dziecko dojrzałe do szkoły potrafi doprowadzić rozpoczętą pracę do końca, bo ciekawi go wynik swoich poczyną.

O poziomie umysłowym dziecka mogą świadczyć jego rysunki. Rysunki dzieci dojrzałych są bogate w treść, kolory, zawierają dużo szczegółów, są prawidłowo rozmieszczone na kartce. Przy odwzorowywaniu zachowany jest właściwy kierunek, od lewej do prawej krawędzi kartki i z góry na dół. Oceniając dojrzałość umysłową dziecka, bierze się pod uwagę również poziom rozwoju percepcji wzrokowej i koordynacji wzrokowo-ruchowej, oraz analizy i

syntezy słuchowej. Te funkcje w dużej mierze decydują o opanowaniu umiejętności pisania i czytania.

Dojrzałość emocjonalna to zdolność do przeżywania bogatego i zróżnicowanego świata uczuć, to odpowiednia do wieku umiejętność panowania nad swoimi emocjami i kontrolowania ich. Impulsywność reakcji u 7 latka ulega obniżeniu, zaś czas przeżywania różnych stanów wydłuża się. Uczeń dojrzały emocjonalnie odczuwa więź ze swoją grupą z klasą, z panią. Przeżywa różne radości i smutki związane z życiem klasy. Dojrzały emocjonalnie 7 latek prawidłowo reaguje na pozytywne bądź negatywne uwagi dotyczące zachowania i postępów w nauce, nie załamuje się z byle powodów. Dziecko niedojrzałe emocjonalnie jest wybuchowe, drażliwe, agresywne, złości się lub płacze z błahego powodu, często popada w konflikty z kolegami. Może też być zahamowane, zalekane, niepewne, napięte, nadwrażliwe, płaczliwe. Taki typ dziecka boi się głośniejszych uwag nauczyciela nawet, gdy nie dotyczą ich samych. Czasami skarżą się na bóle głowy, brzucha, bezsenność, bywa, że przed wyjściem do szkoły mają wymioty, biegunkę.

Dziecko dojrzałe społecznie prawidłowo nawiązuje kontakty z rówieśnikami i dorosłym, potrafi współżyć w zespole, przestrzegać reguł życia w zbiorowości, przestrzegać zawartych umów. Charakteryzuje go zdyscyplinowanie, obowiązkowość, samodzielność. Samodzielność dotyczy nie tylko czynności samoobsługowych jak ubieranie się, mycie, czesanie, ale dotyczy także samodzielnego przygotowania się do lekcji, spakowania tornistra, a także samodzielnego podejmowania prawidłowych decyzji w różnych sytuacjach społecznych (np. przy przechodzeniu przez jezdnię). Od 7 latka wymaga się zrozumienia prostych sytuacji społecznych i rozeznania, co jest dobre, a co złe (np. że nie wolno krzywdzić innych, niszczyć cudzej własności, przywłaszczać sobie znalezionych rzeczy). Dziecko dojrzałe społecznie dobrze się czuje w nowym środowisku szkolnym, z chęcią podejmuje zadania na rzecz innych np. dyżury. Przejawem niedojrzałości społecznej jest stałe absorbowanie uwagi nauczyciela, domaganie się ciągłego wyróżniania i dążenie do uprzywilejowanej pozycji w klasie.

Dzieci niedojrzałe społecznie mogą też izolować się od grupy, stronić od kolegów, unikać wspólnych zabaw łatwo poddawać się dominacji kolegów, wykazywać bierność, nieśmiałość, lękliwość, małomówność.

Dziecko dojrzałe do nauki szkolnej potrafi:

- powiedzieć, jakie ma imię i nazwisko, ile ma lat, gdzie mieszka, opowiedzieć o pracy rodziców,
- narysować rysunek postaci ludzkiej: postać jest kompletna, części ciała są proporcjonalne do całości, części ciała są rozmieszczone właściwie,
- obchodzić się z przyborami do rysowania, malowania, pisania; nie wychodzić poza linie kolorując obrazek; nazwać to co narysowało,
- ciąć nożyczkami w linii prostej i krzywej; lepić z plasteliny,
- dobrać w pary przedmioty lub obrazki, klasyfikować je wg określonej zasady, np. owoce, pojazdy, zwierzęta,
- łączyć zbiory wg określonej cechy, np. wielkość, kolor,
- wskazać różnice w pozornie takich samych obrazkach,
- rozpoznać różne dźwięki z otoczenia, np. głosy zwierząt,

- liczyć kolejno do 10 ; po przeliczeniu liczmanów powiedzieć, ile ich jest,
- dokonywać dodawania i odejmowania na konkretach w zakresie 10
- ma dobrą koncentrację uwagi,
- jest zainteresowane pracą i jej efektami,
- jest odporne na niepowodzenia,
- jest wytrwałe przy dłuższym wysiłku,
- prawidłowo wymawiać wszystkie głoski,
- nazwać głoskę na początku i na końcu wyrazu, różnicować wyrazy o podobnym brzmieniu, np. kran – tran, góra – kura, bada – pada,
- podzielić zdanie na wyrazy, wyrazy na sylaby,
- opowiedzieć treść obrazka posługując się mową zdaniową,
- rozwiązać proste zagadki,
- czytać niedługie teksty ze zrozumieniem,
- uważnie słuchać przez dłuższą chwilę opowiadania, bajki, muzyki,
- wykonać proste ćwiczenia gimnastyczne; uczestniczyć w grupowych zabawach ruchowych,
- wskazać lewą i prawą stronę swego ciała i osoby stojącej na wprost,
- doprowadzić do końca rozpoczętą zabawę, pracę, w trudniejszych sytuacjach zwrócić się o pomoc do osoby dorosłej,
- zgodnie bawić się z rówieśnikami – współdziałać, czekać na swoją kolej,
- działać sprawnie; umieć podporządkować się słownym poleceniom,
- wykonać podstawowe czynności samoobsługowe: samodzielnie zjeść, ubrać się, umyć, zawiązać sznurowadła, zapiąć guziki, zamki
- ma dobre tempo pracy,
- siedmiolatek potrafi nawiązać kontakty z rówieśnikami i dorosłymi, jest wrażliwy na opinię nauczycieli i innych osób dorosłych.

U większości dzieci uczęszczających do przedszkola lub tzw. “zerówki” gotowość do podjęcia nauki szkolnej dokonuje się niepostrzeżenie i nie wymaga specjalnych zabiegów ani ze strony rodziców, ani ze strony nauczycieli. Bowiem cała praca wychowawcza przedszkola, od najmłodszych grup, zmierza do zapewnienia dziecku dobrego startu w szkole. Pomimo tego, zdarza się, że niektóre dzieci nie osiągają dojrzałości szkolnej w siódmym roku życia i z tego powodu odraczane są z obowiązku szkolnego. Te dzieci wymagają szczególnej troski i fachowej pomocy. Wśród dzieci przekraczających próg szkolny są takie, które wchodzą w obowiązki szkolne z niepełną dojrzałością szkolną. Tym dzieciom również potrzebna jest specjalistyczna pomoc (np. korekcyjno-kompensacyjna), bo narażone są na poważne niepowodzenia szkolne. O tym, czy dziecko pójdzie do szkoły mimo braku dojrzałości szkolnej, czy zostaje odroczone zawsze decydują rodzice, po zasięgnięciu opinii psychologa i pedagoga. Te trudne, ale konieczne decyzje muszą być poprzedzone rzetelną diagnozą dziecka, pozwalającą określić jego dojrzałość umysłową, fizyczną, społeczną i emocjonalną.

Nowa sytuacja i całokształt związanych z nią czynników stanowią ciężkie i trudne zadanie dla układu nerwowego dziecka. Niekiedy pojawiają się związane z pójściem do szkoły lęki i stany nerwicowe. Często ich podstawę stanowią błędy popełniane zupełnie nieświadomie przez samych rodziców. Oto najczęstsze z nich:

Jeśli dziecko nie osiągnie dojrzałości to:

- Start szkolny tego dziecka jest utrudniony.
- Nie poddaje się ono wpływom nauczyciela.
- Staje się niechętnie, nie zainteresowane zadaniami, bierne.
- Często pracuje znacznie dłużej przy lekcjach osiągając mierne efekty.

Rodzicu - Jak pomagać?

By ułatwić dzieciom naukę czytania, warto w szczególności:

1. zwracać uwagę na właściwą wymowę,
2. bawić się w tworzenie rymów: kukułka- jaskółka,
3. liczyć sylaby w słowach, początkowo w krótkich później w długich; ma-ma (●●) , ka-lo-ry-fe-ry (● ● ● ● ●) – rysować tyle kropek, ile jest sylab,
4. tworzyć wyrazy zawierające głoskę: na początku wyrazu, w środku, na końcu wyrazu, np. a – akwarium, lato, litera, itp.
5. bawić się w analogiczny sposób sylabami, np. ło, łokieć, łopata, wesoło, krzesło, czoło
6. określać położenie głoski w wyrazie, np. jaki dźwięk słyszymy po, a jaki przed l w wyrazie mleko,
7. tworzyć nowe wyrazy przez dodanie głoski lub sylaby:, np.: to: tor, kto, tło; ma: gama, Ma-ciek, pu-ma itp.
8. bawić się w „łańcuch wyrazów” – podajemy dziecku wyraz, z którego ono wyodrębnia ostatnią głoskę i szuka wyrazu na tę głoskę, np.: kogut – traktor – radio – orzeł
9. wyszukiwać poznane litery w tekstach drukowanych, np. w gazetach.
10. utrwalać litery poprzez dodawanie do samogłoski spółgłoski, np. do a dostawiamy spółgłoski; ma, pa, ta, ka, da itp. Dziecko czyta sylabami, jeżeli nie umie pomagamy mu, nie czekamy, aż będzie głoskować.
11. powtarzać ciągi słowne: logiczne (rzeczy należących do 1 kategorii) np. krzesło, stół, szafka – dziecko kilka razy powtarza, następnie próbuje wspak; nielogicznych np. broda, okno, zarost.
12. czytać dzieciom bajki.

By ułatwić naukę pisania należy w szczególności:

1. odwzorowywać szlaczki i wzorki.
2. kreślić kształty graficzne w powietrzu.
3. kalkować
4. pisać po śladzie
5. pisać szlaczki literopodobne, jeżeli dziecko chce pisać pokazywać kształty liter wg wzorów przedszkolnych, zachowując kierunek pisania danej literki, **nie pozwalając pisać drukowanych.**

6. malować, również palcami
7. wydzierać palcami i wycinać nożyczkami, naklejać.
8. rysować, kolorować, rysować jednocześnie ręką lewą i prawą.
9. nawlekać koraliki
10. modelować z gliny, plasteliny, lub pomoc w kuchni przy wyrabianiu ciasta.

Wszystkie elementy dojrzałości szkolnej są jednakowo ważne, choć niestety nie zawsze rozwijają się harmonijnie. Jeśli cokolwiek budzi państwa niepokój, warto zasięgnąć rady specjalisty.

Sądzę, że po przeczytaniu niniejszego referatu większość rodziców będzie spokojnie oczekiwać na to ważne wydarzenie, jakim jest rozpoczęcie nauki w klasie pierwszej przez ich syna czy córkę.

Drodzy Rodzice!

Jeśli zauważacie, że dziecko osiąga słabe postępy w przedszkolu, jesteście zaniepokojeni, czy Wasza córka, Wasz syn poradzą sobie z nauką w klasie pierwszej, to zapraszam do skorzystania z porady psychologa, pedagoga, logopedy w poradni psychologiczno-pedagogicznej w Lubaniu. Określą oni przyczyny trudności dziecka i prześlą zalecenia do pracy. Badania w poradni są oczywiście dobrowolne i to rodzice decydują, czy z nich skorzystają.

Opracowanie: mgr *Urszula Galas*